

چهار شنبه 15 خرداد 1398 - 1 خرداد 1440 - 5 ژوئن 2019

بازداشت امام خمینی(ره) توسط رژیم طاغوت و قیام خونین مردم مسلمان ایران (1342 ش)

بازداشت امام خمینی(ره) توسط رژیم طاغوت و قیام خونین مردم مسلمان ایران (1342 ش)، در پی طرح لایحه انجمن‌های ایالتی و ولایتی در مجلس شورای ملی در سال 1341 شمسی، امام خمینی(ره) با دستگاه جبار پهلوی به مبارزه پرداخت. اوج این مرحله از نهضت، یورش ناجوانمردانه ایادی رژیم به مدرسه فیضیه و ضرب و کشتار طلاب و فضایی حوزه علمیه قم در دوم فروردین سال 1342 شمسی بود. در واکنش به اعمال ننگین رژیم پهلوی، حضرت امام در عاشورای سال 42، سخنرانی کوبنده‌ای علیه نظام شاهنشاهی ایراد نموده و از شاه و اسرائیل به شدت انتقاد کردند. به دنبال این سخنرانی افشاگرانه، آن حضرت دستگیر و زندانی گردید. خبر دستگیری مرجع تقلید مردم، به سرعت در قم و سپس در تهران و سایر شهرها انتشار یافت. مردم قم به خیابان‌ها ریختند و با تقبیح عمل دولت در دستگیری امام به راهپیمایی اعتراض‌آمیز پرداختند. شاه که در برابر قیام قهرآلود ملت، تاج و تخت خود و سلطه آمریکا را در حال زوال و سقوط می‌دید، با رگبار مسلسل به جنگ ملت آمد و توسط نیروهای جهنمی و خون آشام خود تظاهرات کنندگان را با وضع فجیعی قتل عام کرد و تهران را در پانزده خرداد 1342، به کشتارگاه مخوف و حمام خون مبدل ساخت. همزمان با قتل عام مردم مبارز در تهران، کشتارهای فجیعی در قم، شیراز، مشهد، تبریز و دیگر شهرستان‌ها توسط دژخیمان رژیم به وقوع پیوست. از تعداد مقتولین 15 خرداد آمار صحیحی در دست نیست ولی تعداد شهدا را بین 5 تا 15 هزار نفر تخمین زده‌اند. در این میان علی‌رغم سانسور شدید خبری، اخبار مربوط به دستگیری رهبر نهضت اسلامی ایران و قیام پانزدهم خرداد و کشتارهای آن، در مدت کوتاهی در سراسر کشور پخش شد و موجی از نفرت و خشم علیه شاه به راه افتاد. سرانجام حضرت امام پس از ده ماه بازداشت، در هجدهم فروردین 1343 از زندان آزاد شدند و پس از آزادی نیز همان مسیر قبلی را ادامه دادند. قیام 15 خرداد، نقطه عطفی بود در تاریخ مبارزات ملت قهرمان ایران که حضرت امام، آفریننده و شکل دهنده آن قیام الهی بود. روحانیان انقلابی در تداوم این حرکت عظیم و پرخروش امت مسلمان ایران، طی یک دوره پانزده ساله، نقشی اساسی داشتند و در این مدت، سالروز قیام 15 خرداد، هیچ‌گاه در سکوت و خاموشی سپری نشد؛ زیرا که 15 خرداد، برای امت قهرمان و شهیدپرور ایران از اهمیت و اعتبار ویژه‌ای برخوردار بوده و همواره خواهد بود.

تولد "آدام اسمیت" اقتصاددان و نظریه‌پرداز؛ معروف انگلیسی (1723م)
آدام اسمیت، اقتصاددان و فیلسوف انگلیسی در پنجم ژوئن 1723م در اسکاتلند به دنیا آمد و تحصیلات خود را در رشته اقتصاد به پایان برد. وی پس از اتمام تحصیلات، به مقام استادی در دانشگاه گلاسکو رسید و به تدریس منطق، فلسفه و اخلاق پرداخت. اسمیت هم‌زمان به تحقیق پیرامون فلسفه و اقتصاد مشغول شد تا این‌که در سال 1759م کتب فلسفه اخلاق و عوطف اخلاقی را منتشر نمود. بدین ترتیب، فلسفه خویش را که عبارت از حکم‌فرمایی رحم و انصاف و مهربانی در جامعه بود، بیان کرد و همدردی را اساس همه عوطف اخلاقی معرفی نمود. کتاب‌های اخلاقی او که بنیادهای تازه و محکمی برای اخلاق می‌گذاشت، وی را سخت مشهور کرد. اسمیت در سال‌های بعد راهی فرانسه شد و با متفکران و شخصیت‌های بزرگی آشنایی یافت. وی در سال 1766م به اسکاتلند بازگشت و ده سال در انزوا و تفکر به سر برد که محصول این دوره، کتابی با نام تحقیق در ماهیت و علل ثروت ملل بود. این کتاب معتبر که سرچشمه اصلی علم اقتصاد سیاسی زمان نویسنده و پس از آن بود و مبنای محکم و استواری در ادبیات انگلیس به شمار می‌آید، آدام اسمیت را در دنیا مشهور ساخت. مضمون اصلی کتاب بزرگ اسمیت، حاکی از این است که پیشرفت هر ملت با وجود آزادی ابتکار شخصی در چهارچوب قوانین، بهتر تضمین می‌شود و آزادی ذوق و قریحه فردی در محدوده قانون، بهترین راه پیشرفت قومی است. کتاب ثروت ملل، نقشی اساسی در تفهیم این واقعیت به جهانیان داشت که اقتصاد، دانشی مستقل و جداگانه است. اسمیت در این کتاب کوشید با تجزیه و تحلیل عقاید اقتصادی، اقتصاد سیاسی را به مرز حل مسائل اجتماعی بکشد. شعارهایی چون نظام ساده و نظام آسان، برگرفته از عقاید اوست. در حقیقت، وی در این تلاش بود که به اقتصاد جنبه علمی دهد و کوشش وی جهت روشن ساختن این مطلب که چگونه ثروت ملتی افزایش می‌یابد و به چه طریق توزیع می‌شود، هنوز هم از مسائل مهم اقتصاد سیاسی است. هرچند در حال حاضر، بسیاری از تئوری‌های اسمیت کنار گذاشته شده است، ولی باز هم معروف‌ترین کتاب در زمینه علم اقتصاد، همین کتاب بود و مطالعه آن برای اقتصاددانان سیاسی ضروری است، چرا که این کتاب را پیشرو پیدایش علم نوین اقتصاد سیاسی می‌دانند. اسمیت بیش از فلسفه، به اقتصاد دلبستگی داشت و از این جهت، عقایدش در مورد فلسفه محدود است. وی مدتی قبل از مرگ، دستور داد کلیه نسخ خطی آثارش را به جز چند مقاله پراکنده بسوزانند، با این حال، کتاب‌های او، بارها به زبان‌های مختلف ترجمه شده است. آدام اسمیت سرانجام در 17 ژوئیه 1790م در شصت و هفت سالگی در ادینبورو اسکاتلند درگذشت.

طبق آخرین اطلاعات بدست آمده در سال 1873 میلادی و در پاریس نخستین بار انسان موفق به پرواز شد. این پرواز به وسیله یک بالن هوای گرم (hot air balloon)، که بوسیله برادران مونت گولفیر (Montgolfier brothers) ابداع شده بود و توسط فرانسویس پیلاتر (Francois Pilatre de Rozier) و فرانسویس دی آرلندس (Francois d'Arlandes) به پرواز در آمد، موفق شد مسافت پنج مایل (هشت کیلومتر) در حین پرواز بپیماید. گرمای مورد نیاز برای به پرواز در آمدن این بالن از سوختن چوب بدست می آمد. بالن یاد شده غیر قابل کنترل بود و جهت حرکت آنرا جهت باد تعیین مینمود. بالن مذکور در اولین پرواز خود، در حالیکه به وسیله طناب به زمین مهار شده بود، نهایتاً تا ارتفاع 26 متری پرواز کرد. در اواخر سده هیجده میلادی پرواز با بالن، و یا به عبارتی بالن سواری، افراطی ترین مشغله در اروپا شده بود. البته این روند موجب شد که رابطه بین ارتفاع (altitude) و جو (atmosphere) هرچه بهتر و با جزئیات کامل تر مورد شناسائی قرار گیرد. اولین پروازی که توسط یک هواپیمای موتوردار، قابل کنترل، و قابل تعلیق در آسمان (بدلیل سبکتر بودن از هوا به وقوع پیوست، در سال 1852 میلادی بود. در فرانسه، هنری گیفارد پانزده مایل (24 کیلومتر) را به وسیله کشتی هوایی که مجهز به یک موتور بخار بود پرواز کرد. در طول نیمه دوم قرن نوزدهم میلادی و اوایل قرن بیستم میلادی کشتی های هوایی یکی از عمده ترین وسایل حمل و نقل بشمار میآمدند.

وز، حمانه، محیط زیست (1976م)
با توجه به مسائل مربوط به آلودگی محیط زیست در جهان و نیاز به برنامه سراسری جهانی به منظور حفاظت محیط زیست برای نسل و نسل های آینده بشر و دیگر موجودات جاندار، در پنجم ژوئن 1972م برای نخستین بار، کنفرانس بین المللی محیط زیست با شرکت نمایندگان 113 کشور و با شعار تنها یک زمین وجود دارد، در استکهلم پایتخت سوئد برگزار شد. از اهداف اساسی این کنفرانس، برنامه ریزی به منظور احداث مراکز مسکونی با توجه به حفظ محیط زیست؛ تعیین، تشخیص و کنترل مواد آلاینده محیط زیست و حفاظت از محیط زندگی برای نسل و نسل های آینده بود. حاصل این کنفرانس، ایجاد یک سازمان جدید بین المللی برای حفظ محیط زیست و جلوگیری از تخلیه مواد آلاینده در اقیانوس ها، دریاها و محدود کردن ساخت و استفاده از مواد شیمیایی بود. از سوی دیگر، کنفرانس استکهلم در واقع نقطه آغاز بین المللی شدن روند حفظ محیط زیست بود. پس از آن نیز کشورهای مختلف، برنامه های گوناگونی را برای کاستن از آلودگی های محیط زیست مورد مطالعه قرار دادند. از آن پس روز پنجم ژوئن (برابر با 15 خرداد) به عنوان روز جهانی محیط زیست عنوان گردید. این روز بهانه ای است برای جلوگیری از روند روز افزون آلودگی محیط زیست که می تواند در آینده، مشکلاتی جدی برای بشریت ایجاد کند. از این رو باید برنامه ای جهانی برای حفظ و نگهداری محیط زیست اعمال شود که هم مسئولیت پذیری کل جهان را در برگیرد و هم تمامی کشورها و آحاد مردم احساس تکلیف و وظیفه کنند. هم چنین به منظور اعمال یک سیاست جهانی برای محیط زیست باید ضوابط و مقررات و قواعد اجرایی و حقوقی وجود داشته باشد. به طور کلی همکاری و هماهنگی های دو جانبه و چند جانبه بین کشورها، مقدمه ای است برای برپایی و برقراری ضوابط پایدار جهت حفظ محیط زیست که بر اساس منافع ملی و منطقه ای باشد.